

Lejtőn a női kézilabda?

Elmaradt az elvárásoktól a magyar és román válogatott

● A több hiányzóval kiutazó magyar csapat a minimális elvárást sem teljesítette, nem került be a legjobb nyolc közé a 15. női kézilabda Európa-bajnokságon. Az ugyancsak foghíjas román válogatott sem alkotott maradandót, hiszen a magyarok után a 12. helyen végzett.

SOMOGYI BOTOND

A női kézilabda Európa-bajnokság ismét bebizonyította: a magyar korosztályos válogatottak hiába nyerik halomra a különböző nemzetközi tornákat, ha a felnőtt mezőnyben képtelenek jó teljesítményt nyújtani. Amíg a serdülők és az ifik az eredményeket hajszolják, addig a nyugati szövetségek a játékosokat egyénileg képzik, hogy mire a sportolók a nagy válogatottba kerülnek, felvegyék a versenyt a nemzetközi mezőnyrel. Erre a meg-

rint jókor jött, mert a lányok pozitív élményekkel térhetnek haza Szlovéniából. Más szempontból viszont túlságosan nagy szépségtapaszt. Hiszen lehetőséget ad arra, hogy el lehessen mondani azt, amit az elmúlt világvversenyek után oly sokszor: a csapat megmutatta az igazi arcát, van mire építeni, a lányok meccsről-meccsre fejlődnek, kiküszöbölték a hibákat, ebből kell a következőkben építeni stb. Csakhogy ezek már sokszor elhangzottak, a fejlődés pedig egyszer sem látszott. Ráadásul az elmúlt 25 év egyik leggyengébb magyar válogatottját láthattuk Szlovéniában. És nemcsak a pocsek eredmények,

más mentalitású skandinávokra gondoljunk), akkor kijelenthető: egy 21–22 éves játékosnak már mentálisan is a topon kell lennie ahhoz, hogy meghatározó játékosként számoljanak vele a válogatottban.

A csapat fizikailag sem bírta a sorozatterhelést. A válogatottban eleve nincsenek magas játékosok, az átlóvesek részben ezért is hiányoztak. Másrészt maga a szövetségi kapitány mondta el, hogy a lányok súlyban is jóval elmaradnak a mezőnytől, ezért a sorozatos ütközések és fizikai harc kiveszi az erejüket. Arról nem is beszélve, hogy a játékosokat rotálni sem igazán lehetett,

meghatározó magyar kupacapatok jelentős részét ugyanis külföldi játékosok alkotják, akik Magyarországra elsősorban pénzt keresni járnak.

A mentális és fizikai hiányosságok mellett a játékosok sajnos technikailag sem annyira képzettek, mint amennyire kellene. Rég nincsenek olyan bombázóink, mint Farkas Ágnes, Tóth Tímea, olyan beállóink, mint Pádár Ildikó, Kulcsár Anita és olyan irányítók sem, mint Görbicz Anita vagy akár Kovacsics Anikó.

A magyar csapat sajnos taktikailag sem volt mindig a helyzet magaslatán. Elég, ha csak a horvát meccset vesszük alapul: a balkáni ország csapata külön készült Klujber Katrinból, s mivel a magyar átlóvót kivették a játékból, a csapatnak semmilyen eszköze nem volt arra, hogy váltson. Igaz, azt is el kell ismerni, hogy amennyiben a játékosok fizikailag, mentálisan és technikailag

az Európa-bajnokság előtt is azt írtuk, hogy Klujber, Vámos és egy-két szélső mellett nincs igazán kimagasló egyéniség a csapatban. És ez teljes mértékben visszaköszönt az Eb-n. Viszonylag három játékos tudott állandóan jó teljesítményt nyújtani. A klasszis Klujber Katrinon kívül Vámos Petra irányítóban és Márton Gréta szélsőként játszott az elvártaknak megfelelően. A kapusteljesítmény a magyar válogatottnál volt a leggyengébb a középdöntő során, beállóban csupán Tóvizi nyújtott elfogadható, Kácsor Gréta és Albek Anna pedig nem válogatott szint, mint ahogy Töpfner Alexandra, Pásztor Noémi, Bordás Réka, Korsós Dorina, Tóth Eszter sem igazán. Lehet ugyan, hogy a hiányzókkal több lett volna a variációs lehetőség, de összességében véve a végeredményen valószínűleg nem változtatott volna jelentősen.

A magyar csapattal ellentétben a román válogatott a várthoz képest kimondottan jól játszott. Tette mindent úgy, hogy egyesek sérülés miatt, mások a koronavírus elleni oltások hiánya miatt maradt ki a keretből. Florentin Pera együttese nem hozott szégyent a román kézilabdára, még akkor sem, ha az együttes a 12. helyen végzett. A franciákon kívül mindegyik csapat ellen egyenrangú félként játszott, a jobb játékerőt képviselő hollandoktól csupán egy góllal kapott ki, a spanyolokat egy mesébe illő góllal győzte le, a házigazda Montenegrótól pedig a játévezetők ténykedése miatt szenvedett vereséget.

Különben Neagu és társai előkelőbb helyen végeztek volna. Az utolsó, németek elleni mérkőzés már nem osztott és nem szorított, akkor ugyanis a játékosoknak nem volt kedvük játszani – ezt már a szövetségi kapitány mondta, aki szerint a montenegrói mérkőzést követően rendkívül nehéz volt motiválnia a lányokat. Ugyancsak Florentin Pera jelentette ki, hogy a román bajnokságban játszik a legtöbb külföldi játékos, a közpénzekből juttatott fizetésekért sorban állnak a nyugati sportolók, ám a színvonal nem emelkedik, a román játékosok pedig kiszorulnak a nemzetközi kupákért harcoló hazai csapatokból. Kellene valamit a szövetségnek is tennie azért, hogy csökkentse a bajnokságban játszó külföldiek számát, mert ez a válogatott kárára megy – fejtette ki Pera. A románok által elért 12. hely különben minden idők leggyengébb Európa-bajnoki helyezését jelenti számukra, amely hasonló a két évvel ezelőtti Eb-eredményükkel.

A jelenlegi Eb-n ugyan még belefért, hogy a két válogatott a középdöntő utolsó két csapata lett, de a jövő évi világbajnokságon már nem, ugyanis aki akkor nem végez majd a legjobb nyolc között, az nem vehet részt az olimpiai kvalifikációs versenyben.

Klujber Katrin volt a magyarok legjobbjára az Eb-n, be is választották az álomcsapatba

FOTÓ: CZEGLÉDI ZSOLT/MTI

fiatalított magyar válogatott ezen az Eb-n nem volt képes, mint ahogy a legutóbbi világbajnokságon sem. Sajnos, a magyar szakszövetség még mindig úgy gondolja, hogy a magyar női kézilabda jó irányba fejlődik. Az eredmények sajnos már hosszú ideje az ellenkezőjét igazolják.

A kontinensviadalt Golovin Vlagyimir együttese keretbe foglalta: megnyerte az első és az utolsó mérkőzést. A szlovének elleni győzelem szép volt ugyan, és egyesek sze-

hanem a lehangoló játék miatt is.

A válogatott ugyanis mentálisan nem állt a helyzet magaslatán. Maguk a lányok mondták el, az első két meccsre rágörcsöltek, túlságosan akartak, holott ezáltal a szövetség még sportpszichológust is alkalmazott. Tudom, ilyenkor a fiatalságot illik felhozni mentő körülménynek. De ha azt nézzük, hogy az ellenfeleknél is hasonlóan fiatal játékosok mennyire éretten játszanak (és itt most ne csak az amúgy is teljesen

mert a padon ülők a kezdők szintjét messze alulmúlták. Amúgy a fizikai képességek hiánya is egyrészt a válogatási elvhez, másrészt az egyéni képzés hiányához vezethető vissza. Azt sem kell elhallgatni, hogy bár a magyar bajnokságot a kontinens egyik legmagasabb szintű pontvadászatának tartják, a válogatottba többnyire olyan játékosok kerülnek be, akik nemzetközi kupamérkőzéseket ritkán játszanak, a felfokozott iram tehát idegen számukra. A

gyengébbek az ellenfélnél, a taktikai variációk is korlátozottak.

A lányok az Európa-bajnokságon két győzelmükkel nemhogy az általuk titkon remélt 5–6. helyet nem érték el, de még a szövetség által kitűzött minimális célt (a legjobb nyolcba kerülést) sem teljesítették. A 11. hely csalódást keltő, a játék sok esetben kétségbeesítő volt, a csapat pedig az utóbbi 25 év egyik leggyengébb magyar válogatottját jelentette. Ami sajnos nem meglepő, mert már